

↳ José Emilio Pacheco

I r r e a l i t á s

Ahogy a színek kavalkádjába visszatért a szellem,
A világi tapasztalatok már nem segítenek.
Megterhel a tanúság,
Hogy minden irreálissá változott;
A fantázia most minden képzeletet életre kelt
— És persze ezt senki sem várta.

A z u d v a r i a s s á g k é z i k ö n y v e

Miért oly sok a szertartás, ránk erőltetve,
Alattomos döfések, luxuskiadások,
Füstfüggöny vagy a mocskok takar el,
Egy lecsupaszított mondat: Én nem látom,
Vagy ki nem állhatom.
Ez azt jelenti, én vagyok vak
A közös emberi fény iránt.
Vagy lehet, hogy nem tudok ellenállni
A tömeg beteges nyüzsgésének,
A bánatom legyőzhetetlen.

S e n k i f ö l d j e

Tudatlanok vagyunk, hogy egy nyelv
Tartományát félig is birtokoljuk,
Lehetetlen, hogy a szavak megmutassák,
A világ és a költészet lényegét.

Mondhatjuk például:
„Sár, mocsár, föld,
Por, talaj, piszok
Mocskok, trágárság,
Aljasság, hitványság.”

A mocskos föld sír és anyaméh,
Szent szar,
Ahol a hullákból virág terem.
A halál rothadása ad nekünk életet.

A ravasz bolygó „Földje” furcsán hív,
Ha az éjszakában tengerre szállunk
És az anyag kering
És minden visszatér.

Az átokföldje, az ígéret földje,
Senkiföldje.

(Benkő Krisztián fordításai)